

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. H. S.**, zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018, čj. OAM-37/ZA-ZA12-HA08-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2019, čj. 30 Az 22/2018-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Viktoru Klímovi, advokátu, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 12 342 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 15. 1. 2018 žádost o mezinárodní ochranu. Do ČR přijel v roce 1981, je zdrav, s ničím se neléčí a neužívá žádné léky. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v ČR žije od 17 let, je zde více zvyklý než ve Vietnamu, Vietnam je komunistická země a není tam demokracie, v ČR má navíc syna. Do protokolu k žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že během svého pobytu v ČR se do Vietnamu vrátil 4x a bydlel tam u rodičů. V roce 2008 se zúčastnil demonstrace, kvůli níž měl pak konflikt s policií. Řekli mu, aby se neúčastnil dalších demonstrací, jinak skončí ve vězení. V roce 2009 se do Vietnamu znovu vrátil a neměl tam žádné problémy s místními státními orgány. Nikdy neměl potíže s vycestováním ze země. Pobyt v ČR měl povolen do roku 2014. Nestihl si jej prodloužit, neboť musel nastoupit do výkonu trestu odnětí svobody na základě odsouzení za trestný čin přechovávání omamných a psychotropních látek a jedů. Žalobce uvedl, že ve Vietnamu nebyl nikdy trestně stíhán, mohl by se tam bez problémů vrátit, ale nikoho tam nemá. Již dlouho žije v ČR a chce zde zůstat. Na dotaz žalovaného, zda důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace jeho pobytu na území ČR, žalobce odpověděl, že ano.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Namítl nesprávné posouzení možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu z důvodu toho, že na území ČR žije přibližně 37 let, ČR se pro něj stala domovem a má zde syna. Dále vytkl způsob posouzení udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jeho návrat

do Vietnamu by znamenal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť veškeré zázemí soukromého a rodinného života má v ČR, navíc ve Vietnamu jsou potlačována politická práva, jakož i právo na spravedlivý proces.

[4] Krajský soud posoudil žalobcovu věc z hlediska všech možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14b zákona a azylu a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a v záhlaví označeným rozsudkem ji zamítl.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že krajský soud neoprávněně vycházel ze skutkového stavu, který zde byl v den vydání rozhodnutí žalovaného. Krajský soud měl zjistit aktuální informace o stavu dodržování lidských práv a bezpečnostní situaci ve Vietnamu. K tomu podotkl, že některé zprávy o zemi původu stěžovatele, byly neaktuální již v době rozhodování žalovaného. V soudním přezkumu rozhodnutí o mezinárodní ochraně nelze aplikovat § 75 s. ř. s., neboť je v rozporu s čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice).

[6] K závěrům žalovaného, že měl možnost si požádat o mezinárodní ochranu již dříve, stěžovatel uvedl, že hlavním tvrzeným důvodem pro podání žádosti bylo dlouholeté zakořenění v ČR. Neudělení mezinárodní ochrany má za následek porušení čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Není tedy pravda, že hlavním účelem žádosti byla pouze legalizace pobytu v ČR.

[7] Stěžovatel dále namítl, že jeho výpověď ohledně bezproblémového vycestování byla žalovaným dezinterpretována. Stěžovatel sice nikdy neměl potíže s vycestováním z Vietnamu, ale vždy to bylo podmíněno zaplacením úplatku ve výši 2 000 až 3 000 USD. Žalovaný měl klást vysvětlující otázky, resp. přizpůsobit otázky osobnosti stěžovatele. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že stěžovatel je držitelem platného cestovního dokladu [stěžovatel ovšem ve správním řízení tvrdil, že svůj cestovní doklad ztratil a nový mu zastupitelský úřad dosud nevydal – stěžovatel nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody (viz poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 19. 1. 2018 a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z téhož dne - pozn. NSS)]. Dále stěžovatel odkázal na příručku Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu k provádění azylového pohovoru.

[8] Podle stěžovatele žalovaný také nedostatečně posoudil možnost udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ve Vietnamu je nedemokratický režim, v němž jsou porušována základní lidská práva. Stěžovatel si není jist, zda mu náhodou vzhledem k vietnamské legislativě nebylo odejmuto státní občanství. Tato případná skutečnost spolu s jeho účastí na demonstraci v roce 2008 by mohla být důvodem, proč mu nebyl vydán nový cestovní pas. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2005, čj. 7 Azs 74/2005-50.

[9] K humanitárnímu azylu stěžovatel uvedl, že žalovaný měl nejprve posoudit, zda mu svědčí některý z důvodů pro jeho udělení. Pokud by dospěl ke kladnému závěru, měl teprve aplikovat správně uvážení, zda humanitární azyl udělí nebo ne. Správně uvážení není možné uplatnit na subsumpci skutkového stavu pod pojem humanitárního azylu. Žalovaný měl přihlídnout k tomu, že stěžovatel žije v ČR už 38 let. V tomto ohledu podotkl, že důvodem pro neudělení této formy azylu by mohla být jeho trestná činnost. Té však lituje a odpýkal si za ni již trest a nemůže za ni být znovu trestán v rámci posouzení naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[10] Stěžovatel byl v ČR odsouzen za drogovou trestnou činnost. Obává se, že ve Vietnamu

pokračování

bude vystaven dalšímu trestnímu stíhání pro tento skutek a bude mu uložen trest smrti. Dle vietnamského práva není rozhodné, že za shodný skutek byl již v zahraničí potrestán. Tuto skutečnost sice stěžovatel výslovně nenamítal ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem, ale bylo povinností žalovaného náležitě zjistit skutkový stav a zajistit transparentní a aktuální zprávy o zemi původu stěžovatele. Stěžovatel navíc nebyl v těchto řízeních zastoupen advokátem a nedostalo se mu tedy poučení, z jakých důvodů může žádat o mezinárodní ochranu. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, v němž se Ústavní soud vyjadřoval k podmínkám přihlednutí k novým skutečnostem před správním soudem prvního stupně.

[11] Dle stěžovatele žalovaný ani krajský soud dostatečně nevyhodnotili, že stěžovatel žije v ČR od roku 1981 a za tuto dobu je na území plně integrován. Jeho vycestování by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Uvedl, že je také nutné posoudit přiměřenost rozhodnutí s ohledem na jeho soukromý a rodinný život, který blíže popsal, jakož i omezenou možnost podání žádosti o pobytové oprávnění.

[12] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že v důsledku svého vycestování může být reálně popraven. V tomto výjimečném případě je třeba, aby námitku stěžovatele přezkoumal NSS, přestože ji před krajským soudem, v němž nebyl zastoupen advokátem, nevznesl.

[13] Dle stěžovatele by se měl NSS také vyjádřit k otázce, zda je nutné posuzovat zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Upozornil na to, že zprávy o zemích původu související s důvody pronásledování nejsou často transparentní, neboť jsou pořizovány MZV nebo konkrétními zastupitelskými úřady, které nemohou mít přehled o jednání státních orgánů v zemích původu žadatelů o mezinárodní ochranu ve vztahu k vlastním občanům.

[14] Krajský soud podle stěžovatele nerespektoval ustálenou rozhodovací praxi NSS, neboť čl. 8 Úmluvy nepovažoval za relevantní k udělení doplňkové ochrany.

[15] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[16] Žalovaný považoval kasační stížnost za nedůvodnou. Jeho rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány v souladu se zákonem. Odkázal na spisový materiál, své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Ve vztahu k námitkám, které se shodují s žalobními námitkami, se ztotožnil s napadeným rozsudkem. Námitky uplatněné až v kasační stížnosti jsou podle žalovaného nepřipustné, stěžovatel je uvedl s cílem vygradovat svůj azylový příběh. Žalovaný dále odkázal na judikaturu NSS, dle které žadatel o mezinárodní ochranu svými tvrzeními určuje další směr postupu správního orgánu, přičemž není povinností správního orgánu seznamovat žadatele o mezinárodní ochranu s důvody, pro něž by mohlo být jeho žádosti vyhověno (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2004, čj. 3 Azs 23/2004-65, a ze dne 6. 10. 2004, čj. 3 Azs 21/2004-62). Krajský soud se podle jeho názoru podrobně, jasně a srozumitelně vypořádal s žalobními námitkami a s jeho závěry se ztotožňuje.

[17] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl, případně ji zamítl.

[18] V replice stěžovatel k nepřipustnosti námitek uvedl, že je třeba posoudit, zda je daná právní úprava v souladu s unijním právem. Stěžovatel uváděl pravdivé údaje, nebylo jeho povinností specifikovat jednotlivé právní instituty. Pokud nepředložil cestovní doklad, nebyl žalovaný bez dalšího oprávněn považovat stěžovatele za občana Vietnamu. Dále stěžovatel opětovně zdůraznil, že nebyl v řízení před žalovaným a krajským soudem právně

zastoupen. Odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 630/16, a ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/2007. Dále zopakoval, že žalovaný neposoudil hrozbu udělení trestu smrti ve Vietnamu. V této souvislosti se stěžovatel rozsáhle vyjádřil k možnosti udělení trestu smrti dle zásad mezinárodního práva a věnoval se i podmínkám rozhodování o uložení tohoto trestu ve Vietnamu. Stěžovatel podrobně rozebral rovněž právo na účinný opravný prostředek a možnost posoudit věc krajským soudem *ex nunc*. Zpochybnil rovněž dostatečné zjištění svého státního občanství, které je nutné pro posouzení pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Zopakoval argumentaci ohledně neaktuálnosti zpráv o zemi původu a humanitárního azylu. Bohatě se vyjádřil také k závěrům krajského soudu k hrozbě pronásledování a vážné újmy.

[19] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[20] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[21] Rozsah přezkumu správního rozhodnutí je vymezen uplatněnými žalobními body. Tím je dán rámeček soudního přezkumu (§ 75 odst. 2 s. ř. s., rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2004, čj. 2 As 17/2003-79, č. 571/2005 Sb. NSS). Tímto rámcem je následně vázán i NSS v řízení o kasační stížnosti, neboť v kasační stížnosti není možné uplatnit důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač tak stěžovatel učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s., usnesení NSS ze dne 30. 6. 2003, čj. 4 Ads 23/2003-124, č. 34/2003 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS). Krajský soud v napadeném rozsudku posoudil všechny důvody pro udělení mezinárodní ochrany, ačkoli byl výslovně namítán pouze důvod dle § 12, § 14, § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz bod 3 tohoto rozhodnutí). Odůvodnění krajského soudu týkající se jiných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu bylo rozvedeno pouze *obiter dictum*, neboť rozsah přezkumu stanovený žalobními body byl užší. Pokud stěžovatel napadá rozhodovací důvody krajského soudu, které byly řečeny nad rámeček soudního přezkumu, jsou jeho námitky nepřijatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS). NSS proto nepřihlížel k námitkám, které se netýkají udělení humanitárního azylu z důvodu toho, že stěžovatel na území ČR žije už mnoho let a ČR považuje za svůj domov, nedemokratického režimu ve Vietnamu a porušení mezinárodních závazků ČR v souvislosti s jeho soukromým a rodinným životem.

[22] K námitce týkající se neaktuálnosti podkladů pro rozhodnutí o stěžovatelově žádosti NSS zjistil, že ve správním spise jsou založeny zprávy o zemi původu stěžovatele z let 2016 a 2017, je zde založena ovšem také zpráva z roku 2018 (výroční zpráva Human Rights Watch z ledna 2018). Nelze tedy hovořit o tom, že by zprávy nebyly aktuální, neboť zprávy staršího data byly doplněny zprávou z roku 2018. Z těchto zpráv mohl vycházet i krajský soud, neboť od té doby se situace ve Vietnamu zásadně nezměnila a neproběhly žádné významné změny a převraty. V tomto ohledu stěžovatel ostatně ani netvrdí, v čem byl konkrétně zkrácen na svých právech neopatřením nových zpráv, a v žalobě ani neuváděl žádné nové skutečnosti ohledně země svého původu, které by bylo nutné nově posoudit. Nadto je třeba zdůraznit, že správní orgán při posuzování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nevychází pouze ze zpráv o zemi původu MZV a zastupitelských úřadů, tyto zprávy jsou doplňovány a konfrontovány s dalšími zprávami jiných organizací. NSS podotýká, že krajský soud je povinen se ve věcech mezinárodní ochrany odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. pouze v případě, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí vyšly najevo skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, pokud v daném případě nejsou dány dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska

pokračování

respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by měl být navrácen do země původu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011-131). V projednávané věci nevyšly najevo žádné další skutečnosti, které nemohly být posouzeny již v rozhodnutí žalovaného. Nelze souhlasit také se stěžovatelem, že mu v tomto ohledu nebyly dostatečně kladeny doplňující a vysvětlující otázky. Žalovaný podrobně zjišťoval, zda stěžovatel měl v zemi původu problémy a zda mu něco brání v návratu. U stěžovatele nelze shledat ani existenci dalších překážek, které by mu bránily ve sdělení všech relevantních skutečností. Odkaz stěžovatele na nálezný Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, je proto nerelevantní.

[23] NSS dále konstatuje, že ačkoli stěžovatel tvrdil, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace jeho pobytu na území ČR, která nemůže být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43), žalovaný se přesto zabýval i dalšími tvrzeními stěžovatele, které byly relevantní pro případné udělení mezinárodní ochrany.

[24] Existence nedemokratického režimu v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu sama o sobě nemůže být důvodem pro udělení ochrany, neboť bez dalšího neznámá, že by cizinec byl vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 303/2004-79). Stěžovatel žádné takové skutečnosti netvrdil. Problémy, které údajně měl s policií při demonstraci v roce 2008, neměly žádné následky a sám stěžovatel uvedl, že po návratu do Vietnamu v roce 2009 jej nikdo nevyhledal ani nekontaktoval v souvislosti s jeho účastí na této demonstraci.

[25] K možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu NSS uvádí, že k udělení tohoto druhu azylu přistoupí správní orgán např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory, tedy v případech, na něž sice nedopadají taxativní výčty § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Soudy pak posuzují, zda správní orgán při rozhodování o humanitárním azylu nevybočil z mezí správního uvážení a nerozhodl v rozporu se zákazem libovůle (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Žalovaný všem těmto kritériím dostal a jeho postup byl zcela standardní. Stěžovatel neuváděl žádné relevantní důvody pro udělení tohoto azylu ve smyslu citované judikatury.

[26] K námitce, že se žalovaný nezabýval podrobně možnostmi udělení trestu smrti, NSS uvádí, že žadatel o mezinárodní ochranu svými tvrzeními vymezí, jakými skutečnostmi se bude správní orgán konkrétně zabývat při posouzení, zda jsou splněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle některého z důvodů dle § 12 až 14b zákona o azylu. V tomto rozsahu je správní orgán povinen také dostatečně zjistit skutkový stav (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2004, čj. 3 Azs 23/2004-65). Stěžovatel výslovně neuvedl a ani z kontextu jeho výpovědi a žádosti o mezinárodní ochranu nelze seznat, že by se obával návratu do Vietnamu kvůli hrozbě trestu smrti. Sám výslovně uvedl, že by se do Vietnamu mohl klidně vrátit, jen tam nikoho nemá. Přiznal také, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu v ČR. Nelíbilo se mu také, že ve Vietnamu není demokratický režim. Nebylo proto povinností žalovaného, aby se zabýval hrozbou trestu smrti, který by údajně mohl být stěžovateli ve Vietnamu udělen. Žalovaný se navíc stěžovatele přímo ptal, zda se něčeho obává v případě návratu do Vietnamu. Stěžovatel ovšem odpovídal pouze tak, že ve Vietnamu nikoho nemá.

[27] O údajném možném uložení trestu smrti stěžovatel nic ve správním řízení a řízení před krajským soudem netvrdil a ani v řízení o kasační stížnosti konkrétně netvrdí

a ničím neosvědčuje, že takové trestní řízení je vůči němu ve Vietnamu vedeno, resp. mu skutečně hrozí. Stěžovatelova tvrzení a listiny, které předkládá (zejména překlad vietnamského trestního zákoníku do angličtiny, anglický překlad vietnamského zákona o státním občanství a skutková zjištění německého správního soudu), mají jen obecný charakter a mohou doložit pouze skutečnost, že trest smrti za některé trestné činy (včetně drogových) skutečně ve Vietnamu hrozí. Tato skutečnost je známá zdejšímu soudu již z úřední činnosti, není proto zapotřebí tyto listiny provádět k důkazu. To však bez dalšího neznamená, že takové trestní stíhání a trest hrozí v projednávané věci také přímo stěžovateli. NSS v této souvislosti poukazuje zejména na skutečnost, že předchozí stanoviska a tvrzení stěžovatele tuto údajnou hrozbu nijak nezmiňují (srov. např. usnesení ze dne 6. 2. 2014, čj. 9 Azs 27/2013-27, či usnesení NSS ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 Azs 139/2016-28). Stěžovatel naopak jednoznačně tvrdil, že mu v návratu do Vietnamu nic nehrozí, může se tam klidně vrátit a jediným problémem je, že tam nikoho nemá. Nelze ani přehlédnout, že se nejedná o první řízení stěžovatele o mezinárodní ochranu, stěžovatel si tedy musel být vědom významu svých tvrzení a je nutno vzít také v potaz skutečnost, že stěžovatel po dlouhou dobu žije na území ČR, a nepochybně se tedy ve zdejších poměrech dostatečně orientuje. Tuto námitku však uplatnil až v kasační stížnosti. Za této situace a s ohledem na předchozí tvrzení stěžovatele tak nelze než konstatovat, že se jedná o námitku nevěrohodnou. Obdobné závěry platí také pro námitku o údajném (opět jen spekulativním) odebrání vietnamského občanství stěžovateli, neboť stěžovatel již dříve uvedl, že důvodem nevydání nového cestovního dokladu byl jeho nástup do výkonu trestu odnětí svobody, a teprve v kasační stížnosti spekuluje o údajném odnětí občanství jako důvodu jeho nevydání.

[28] Zásah do soukromého a rodinného života, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nastane pouze výjimečně (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, či ze dne 8. 6. 2011, čj. 2Azs 8/2011-55). Žalovaný dovodil, že zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života neudělením mezinárodní ochrany nedosáhne intenzity, která je nutná pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Ke shodnému závěru dospěl také krajský soud a NSS se s jejich závěry ztotožňuje. Není proto ani pravda, že by krajský soud čl. 8 Úmluvy nepovažoval za relevantní k udělení doplňkové ochrany. Citovaný článek je však podstatný pouze ve výjimečných případech.

[29] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS tedy poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[31] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven soudem, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený advokát provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], doplnění kasační stížnosti a podání repliky, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden provedený úkon právní služby advokátu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Advokát doložil, že je plátcem DPH. Za tři úkony

pokračování

právní služby včetně DPH advokátu náleží odměna ve výši 12 342 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. února 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu